

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORietur JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TERTIUS NOMINUM ALFARIA

QUI FRUMENTUM

SELECTORUM CONSERVASTI

XXIV. ÉVF. 1924 OKTÓBER.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

IRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPOLO TUO.

ECCE PANIS ANGELORUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS VIVIDUM

CUJUS NON SUM DIGNUS

TARTALOM: *Dr. Mátrai Gyula:* Díszgyűlésünk. — *Ólgyi Balázs:* A harc előtt. — *Aquinói szent Tamás az Oltáriszentségről:* Menyegzős ruhában az oltár előtt. — *Dr. Hidasi József:* A Szentolvasó hónapjára. — *Reiner Irma:* A kis gyermekek katolikus neveléséről. — *Eöri János:* Az örök szeretet. — *B. M.:* Megtérés az Oltáregyesület útján. — *Oltáregyesületi élet.* — *Tárca: Eöri János:* Fölkel a Nap.

Eucharisztikus díszgyűlésünkre (október 13-án 10 órakor az Örökimádás-templomban) szeretettel meghívjuk az Örökimádás m. t. olvasóit és az Oltáregyesület tagjait.

* * *

P. Tomcsányi Lajos: *Az egyházi vagyon a püspökök joghatósága alatt.* Budapest, 1924. Szeptemberben újabb alkalmi füzetet adott ki a tudós páter a fenti címmel. Az Örökimádás olvasói bizonyára azon katolikusokhoz tartoznak, akik tisztán akarnak látni az egyházi vagyon számottevő kérdésében. Ennek a tisztánlátásnak segítő lámpása P. Tomcsányi műve. Kimutatja, hogy a katolikus egyház vagyona nem országos, nem állami, hanem magántulajdonból jogosan adományozott — res sacra — szent vagyon, amelyre semmiféle célból, a pápa engedelme nélkül, senki hozzá nem nyúlhat s vele — isteni jog alapján — az egyház, illetve egyházmegyénkinti képviselője a püspök egyedül Istennek felelősen rendelkezik. Aki e tekintetben nem így érez ne tartson számat a katolikus névre. P. Tomcsányi enunciaciói nem légből kapottak, hanem mindenkor a jog, történelem és a legelismertebb tekintélyekre alapozottak. Nagyon szeretnők minden egyházat szerető katolikus kezébe odaadni, ezt az igazán tudás alapsággal megírt brochurát, azért hívjuk fel rá különösen is az Örökimádás m. t. olvasóinak figyelmét. Megrendelhető akár a Szent-István-Társulat (Budapest, VIII., Szentkirályi-utca 28.), akár a Korda (Budapest, VIII., Mikszáth Kálmán-tér 3.) révén.

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat (régi évfolyamok) példányonként 600 K.

Örökimádás folyóirat (1923. évf.) példányonként 3000 K, előleg 1924-re egyelőre 20.000 K (minden számon jelezve lesz a füzet ára), régi teljes évfolyam 15.000 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 5000 K, **Vezérkönyve** 4000 K, **Felvételi füzet** 600 K, **Felújításos története** 20.000 K, **Érme** (alumíniumból, szalaggal) 20.000 K, **Az O. E. szervezése és működése** 400 K.

Jézusom Örömdöm folyóirat régi teljes évfolyam 10.000 K, régi egyes példányok 500 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség Indulója 500 K, **Zászló levelezőlapja** 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 10.000 K, **Fehér Iliom** 2000 K, **Mi az Eucharisztikus Gyermekszövetség** 200 K, **Pápai áldás-levelezőlap** 200 K, **Levélzáróbélyeg** (gyermekszövetségi) ívenként 500 K, darabonként 50 K.

Közlönfélék: **Havi magány** (Nádasdy Márián) 10.000 K, **Az Eucharisztia zenéje** 1000 K, **Kápter Károly emlékkönyv** 20.000 K, **Szent Zita élete** 2000 K, **Szent Zita élete** egyszerűbb kiadásban 1000 K, **Litánia** (latin szöveggel) 500 K, **Litánia Szent Józsefről** 500 K, **Levelezőlapok** (Örökimádás-templom) 1000 K, **Kápter Károly emléképek** 500 K.

Díszgyűlésünk.

RÁFAEL híres képének, a Disputának középpontjában szentségtartó monstancia áll. A tudósok róla vitatkoznak, az ő kegyelemfényénél. Ilyenféleképen teszünk mi is, amikor az őszi országos katolikus nagygyűléssel kapcsolatban ünnepi összejövetelt rendezünk a legfőlségesebb Oltáriszentség különleges otthonában, az Örökimádás-templomban.

A különbség csak az, hogy itt a mi alázatos hitünknek nyitnak új távlatokat a díszgyűlés szónokai, míg amott a kutató elme világosságkereső tevékenysége elé tártak argumentumokat. Mi nem kételkedünk. Hiszünk Krisztus szavának: «Ez az én testem». Inkább azért jövünk össze, hogy élő hitünkről tanúságot tegyünk és a nagy Szentség imádsására és szolgálatára újabb öszfönzést kapjunk.

Díszgyűlésünk az Eucharisztia imádása. Sokszor intelligens katolikusaink lelkéből is igen gyenge fényvel tör elő a legméltóságosabb Oltáriszentség titkának megértése. Sokan még a jó katolikusok között is olyan bátortalanul mernek csak az Oltáriszentség hittitkáról beszélni, mintha ez valami szégyenleni, rejtegetni való igazság volna. Krisztus e szentségben, amelyben legtöbbit ad nekünk, a hívek nagy összeségétől aránylag igen kevéssé kapja meg, amit megérdemelne. Ilyen méltóbb tiszteletnyilvánítás lesz az október 12-iki országos eucharisztikus körmenet és a mi október 13-iki díszgyűlésünk.

Az elrejtett Krisztus olyan csendes, hallgatag életet él a szentség-ház kicsi otthonában. Nem hallja Őt meg más, csak az, aki nagy szeretettel reá függeszti szemét és lelkével hallgatózik a csodálatos fehér lepel előtt. Krisztus a mi díszgyűlésünkön szónokaink ajkával fog beszélni; rajtuk keresztül fogja gondolatait, kívánságait velünk megismertetni. Oly jól esik a hívő léleknek ez a tudat! Lelkesedést, lendületet nyer, az energiahányos lélek is és szívesen indul el az új uton, amelyet most ismertettek meg vele vagy nagyobb örömmel jár a régin, mert eddig ismeretlen szépségeit fedezték fel előtte a hivatásos útmutatók, a kalauzok.

A szentségi Jézus tábora tehát ilyen szándékkal gyülekezzék október

13-ára az Örökimádás ívei alá. Krisztus lesz ott imádásunk, tiszteletünk, tanácskozásunk tárgya. Krisztus dicsősége, a szerény, elrejtett Krisztusnak a lelkekben az ő óhaja szerinti országban való diadalmas trónraemelése, az Érte való apostoli munkának szent vágya hozzon el benneteket, Testvéreim!

Krisztus szentségi országa reális, valóságos világ. Ennek a bensőséges világnak külső megnyilatkozása, mintegy a mellette való bizonyágtétel lesz a mi díszgyűlésünk is. Minél többen leszünk, annál erősebb a bizonyágtételünk.

Dr. Mátrai Gyula.

A HARC ELŐTT.

Bízom Tebenned Istenem!
Ki mindenütt segísz nekem.
Te vagy az Úr, a szent, a nagy!
Úram szeress — és el ne hagyj.

Bízom Tebenned Istenem
Szíved jósága végtelen.
Lelkem kicsiny, de nagy hitem,
Nem tör le engem semmitem.

Bízom Tebenned Istenem!
Dicső neved áldott legyen.
Ha sír a szív s panasz fakad,
Én híven — szívvel áldalak.

Bízom Tebenned Istenem!
Ha nem dicsérne senkitem,
A bűnnek fájdalmas ölen:
Örökké imádnék én!

Bízom Tebenned Istenem!
Bizalmam benned végtelen,
Teveled küzdve — kardomat
Nem éri gyászos alkonyat.

Bízom Tebenned Istenem!
Ha harcomat véghezviszem,
Bőven veszem jutalmam ott,
Hol szent Szíved reám ragyog.

Óhegyi Balázs.

Aquinói szent Tamás az Oltáriszentségről.

Menyegzős ruhában az oltár előtt.

«Vizsgálja meg magát az ember és úgy egyék ezen kenyérből s úgy igyék ezen kehelyből.» (1 Kor. 11₂₈.) «Készítsétek szíveteket az Úrnak.» (1 Kir. 7₃.) Fontos dolog és elsődrendű követelmény, hogy az ember elkészüljön az Úr testének vételére. Az igazság és a méltányosság egyformán követeli, hogy az Úr asztalához, ahhoz a szent és főséges eledelhez ne gondatlanul és áhitat nélkül, hanem valahogyan megfelelő módon előkészülve járuljunk. «A papok, kik az Úrhoz járulnak, szenteltesse meg, hogy meg ne ölje őket» (Ex. 19₂₂); hasonlóképpen mindenki, aki az Úrhoz járul. Krisztus teste a legtisztább, az élő Istennel teljes, vele egyesült; épen azért, aki azt magához veszi, el kell készülnie!

I. Legyen teljes a hite. *«Járuljunk hozzá igaz szívvel, tökéletes hitben.»* (Zsid. 10₂₂.) Hittel, mely minden tévedéstől mentes; hittel, mely tökéletesen meg van győződve a láthatatlan felől, afelől, hogy a kenyér színe alatt az egész Krisztus jelen van mint igazi ember s mint igazi Isten. *«Kik hisztek Krisztusban, bár nem látjátok, örvendeni fogtok ki-mondhatatlan és dicsőséges örömmel.»* (I. Pét. 1₈.)

II. Legyen nagy a tisztasága az áldozónak; mert illő, hogy tiszta legyen az az edény, amelyik a legtisztább testet fogadja magába. Ha már az az urna is aranyból volt, amelyikben Mózes az Úr rendeletére a kezét mosta, mennyivel inkább illik, hogy — mint a legtisztább arany — tiszta legyen az a szív, amely a mennyei kenyeret fogadja magába. Sándor pápa szerint: «nincs nagyobb áldozat, mint Krisztus teste és vére; és egyiknek sincs akkora ereje, mint ennek, mely felül-mulja valamennyit. Ép ezért tiszta lelkiismerettel kell bemutatni és tiszta lélekkel fogadni». Szent Viktorról nevezett Hugo szerint pedig «tiszta a lelkiismeret akkor, ha a multa vonatkozólag nem érheti igaz-ságos vád, a jelenre nézve nincsenek meg nem engedett gyönyöre, a jövőben pedig igaz életet akar folytatni».

«Arimateai József elkérte Pilátustól Jézus testét. S mikor meg-kapta, betakará azt tiszta gyolcsba.» (Mát. 27₅₈₋₅₉.) Hasonlóképen tiszta gyolcsba takarja Jézust, ki őt tiszta lélekkel fogadja. Innét van az Egy-házban az a szokás, hogy az Oltáriszentséget nem selyemre, nem színes posztóra, hanem tiszta gyolcsra helyezi. Ama három folyamat pedig, amikor a gyolcsból készült korporalé átmegy, míg ragyogó tiszta és hófehér lesz, jelenti a mi lelkünk tisztulását. Először ugyanis kimossák, azután kifacsarják s végül megszáritják. Így aki tisztán akarja az Urat fogadni, könnyeinek vizében kell először megtisztulnia; majd a bűn-bánat cselekedetei által megkínlódnia, végül az isteni szeretet hevében a testi kívánságok nedvességétől megszáradnia. Tehát mindenekelőtt könnyeink fürdőjében kell megtisztulnunk s az oltárhoz úgy *«járuljunk igaz szívvel tökéletes hitben, miután a gonosz lelkiismerettől szívünk megtisztult és testünk megmosatott tiszta vízzel»*, (Zsid. 10₂₂.) *«Mossák meg Áron és fiai kezüket és lábukat»*, (Ex. 30₁₉.) v. i. cselekedeteiket és gondolataikat a töredelem és a bűnvallomás vizében, mielőtt az oltárhoz járulnak, hogy halállal ne bűnhődjenek. *«Moss meg szívedet a gonoszságtól, Jeruzsálem, hogy megszabadulj. Meddig maradnak még benned az ártalmas gondolatok?»* (Jer. 4₁₄.) *«Megöntözöm minden éjjel (minden bűnömért) az agyamat s könnyhullatással áztatom fekvő-helyemet»* (lelkiismeretemet). (Zsolt 6₇.) — Azután a bűnbánat cselekedetei által kell megkínlódunk: *«Csinálj függönyöket a sátor (v. i. lelked) díszítésére sodrott bíorból»*, (Ex 26₃₁) v. i. a bűnbánat cselekedeteiből, a

böjtkökből, imádságokból stb. Kövesd az apostolt, aki azt írja magáról: «*Sanyargatom testemet és szolgálat alá vetem.*» (I. Kor. 9₂₇.) «*A gonosz akaró szolgának (a testnek) fenyíték és bilincs való; küldd őt munkára, hogy ne hivalkodjék.*» (Sir. fia 33₂₀.) «*Sok az igazak szorongása.*» (Zsolt. 33₂₀) — Végül meg kell száradnia a léleknek a bűnös kívánságok nedvességétől: «*A napba (a napsugárba) helyezi sátorát*» (Ielkét), (Zsolt. 18₆), hogy megszáradjon az isteni szeretet hevében, hogy igen tiszta és szép legyen, mint akiről az Írás mondja: «*Egészen szép vagy, én barát-nőm és nincs szennyfolt tebenned.*» (Én. én. 4₇.) «*Szenteltessetek meg: holnap húst esztek.*» (Num. 11₁₈)

(Folyt. köv.)

A Szentolvasó hónapjára.

RÉGI, régi hitünk, régi katolikus meggyőződésünk: *Per Mariam ad Jesum*: Mária által Jézushoz! A buzgó Máriatisztelet elvezet minket az édes Jézus odaadó, áldozatkész szeretéséhez.

Október havában, amikor a katolikus hívők világa különös áhítattal imádkozza a szentolvasót, fonjuk mi is körül imádságunk friss, pompázó rózsakoszorújával a monstranciát. Mondjuk szívesen — ha lehet — a szentségház előtt a szentolvasót.

A következőkben — leginkább *Lig. szent Alfonz* nyomán — néhány szentnek és jámbor írónak nyilatkozatát soroljuk fel, hogy még nagyobb öntudattal és lelkesedéssel tudjuk tisztelni Szűzanyánkat!

Assisi szent Ferenc: «Krisztus Urunkat csak Szűz Máriával és Mária útján lehet megtalálni.»

Szent Lőrincről nev. Rikárd: «A Bold. Szűzet tisztelni annyit jelent, mint az örökéletet biztosítani számunkra.»

A cellesi apát: «Ha megtaláltam a Bold. Szűzet, akkor megtaláltam minden jót.»

Szent Brigitta: «A Bold. Szűz a Nap előtt járó Csillag.»

Blozius: «Lehetetlen, hogy elkárhozzék az, aki Szűz Máriának serény és alázatos tisztelője volt.»

Szent Antal: «Aki Szűz Mária nélkül kér valamit, az szárnyak nélkül próbál repülni.»

Pelbárt: «A Bold. Szűznek való szolgálat az örök üdvösség elnyerésének legbiztosabb jele.»

Blozius: «Mária oly kegyes, hogy senkit sem bocsát el magától szomorúan»

Lig. szent Alfonz: «Nincs ember a földön, aki a Bold. Szűz irgalmasában és kegyességében nem részesült volna.»

Berchmans szent János: «Ha Máriát szeretem, akkor az állhatatoságom biztosítva van és elérém a jó Istentől azt, amit Tőle kívánok.»

Szent Bonaventura: «Boldogok, akiknek szíve szeret Téged, Mária! Boldogok, akik ragaszkodnak Máriához!»

Imádkozzátok szeretettel a Szentolvasót!

Szent Lőrincről nev. Rikárd: «Mária gyermekei! Utánozzuk Máriát tisztaságában, alázatában, szelídségében és irgalmasságában!»

Liguri szent Alfonz: «Szerencsések azok a cselekedeteink, amelyeket két Üdvözlégy Mária közt végeztünk el.»

Meschler: «Amilyen egyedülálló az Úr Jézus a férfiak közt, olyan egyedülvaló a Bold. Szűz a nők világában.»

Berchmans szent János: «Nem nyugszom meg addig, amíg nincs bennem gyengéd szeretet Anyám, a Boldogságos Szűz iránt!»

Dr. Hidasi József.

A kis gyermekek katolikus neveléséről.

(Ismeretetés az Almanach Catholique Française 1924-ből.)

(Folyt.)

AMINT a gyermek megszokja látni édesanyját, apját, testvéreit, megszokja és megismeri őket, úgy kell megismernie és meg is ismeri a nyakán levő szűz Mária-érmet, amelyet — mondjuk — reggel és este megcsókollatunk vele; megismeri a falon függő feszületet és szentképet.

Amint a «papa» és «mama» szót kiejti, kitudja a «Jézus» nevet is mondani; reggel és este egy főhajtással, ha már megszokja Őt üdvözölni.

Amint a gyermek beszélni kezd, amint kis mondatokat már maga alkot, megtaníthatjuk imádkozni. De ez ne legyen valami fellengős, hosszú ima, egészen egyszerű beszélgetés legyen az a jó Istennel. Letérdelve a megszokott feszület vagy szentkép előtt, kis kezeit összekulcsolva, kérje a jó Istent: «Édes Jézuskám! áldd meg a papát, áldd meg a mamát, áldd meg a nagypapát, nagymamát, testvéreimet. Édes Jézuskám, én nagyon szeretlek! És nagyon jó akarok lenni. Neked adom a szívemet».

Ha így megszokja a gyermek reggel és este imáját elvégezni, úgy megesik, hogyha az édesanya — véletlenül — egyszer elfelejti, a kicsike fogja őt arra figyelmeztetni. És ez a szokás megmarad az egész ifjúkorban és — ha ellenkező körülmények közre nem működnek — talán az egész életre kihatással lesz.

A felkelés- és lefekvésnek egész külön része legyen az ima és csak miután elhagyta a játékot, a nevetést és egészen nyugodt, szabad az imát elkezdenie; vessünk vele együtt szépen keresztet, lassan és ájtatosan mondjuk el vele együtt az imát.

Öt, hatéves korában minden gyermek tudja már a Miatyánkat és az Üdvözlégy Máriát, de azért állandó, rendes imára mégis jobbak azok a kis megszokott imák, amelyeket a gyermek úgy vesz, mintha beszélgetne a jó Istennel. Szívesen ismétli és sokszor hozzá is tesz egy-két kérést, amely épen a szívében fekszik.

Nagy haszonnal jár, ha az esti ima után rögtön, amidőn a gyermek szíve pár percig még a magasztos Isten-beszélgetés hatása alatt áll, az édesanya átgondolja vele a nap főélményeit. Megdícséri erőlködéseit és azt, ha valami jót tett, beszél vele, segít neki, hogy eszébe jussanak neki elkövetett hibái.

Ez a lelkiismeretvizsgálat nagyon hasznos; sokszor rájön az anya olyan hibákra is, amelyeket nem is ismer és ekkor nyugodtabban dorgálhatja meg a gyermeket s az is nagyobb haszonnal fogadja az intelmeket, mint épen a hiba elkövetésekor. És ilyenkor, imája után, nagyon is fájlalja, hogy megbántotta a kis Jézust.

Ily módon lassanként megszokja lelkiismeretét megvizsgálni és mire a szent gyónáshoz kerül, már szinte azt mondhatjuk, játszva elkészült reá.

Magától értetődik, hogy a szülők, akik gyermekük vallásosságával törődnek, elviszik magukkal a templomba. Ennek nagy fontossága van. Rendesen örömmel megy oda a kicsike és sokszor valóságos büszkeséggel. A csönd és homály, amely a jó Isten házában uralkodik, mély benyomással van reá. Térdelve, mint a nagyok, vizsgálja a templomot és boldog, ha egy feszületet vagy Jézuskát tartó szűz Mária-képet lát meg, amelyet jól ismer. Anyja felszólítására keresztet vet és nagy komolysággal elmondja rendes imáját.

A templomból kijöve — néhány perc múlva — meglátja az anya a rendes élénk gyermeket, aki az Isten közellétében valóban érezte az Ő jelenlétét és csöndesen és tiszteletteljesen viselkedett ott és mutatta be imáját.

De meg kell értetnie az anyának a gyermekkel Isten mindenüttvalóságát. Sokszor kell elmondani előtte, hogy: «A jó Isten mindenütt jelen van, Ő olyan, mint a napfény, mely minden országot, minden várost, minden falut, a mezőt, a hegyeket és völgyeket és az erdőt betölti ragyogással. El kell mondani, hogy a jó Isten mindig közöttünk van, ebben a pillanatban is. Lát és hall minket. Ő akkor is veled lesz, ha az egész világ elhagyja».

A kicsikék nagy örömmel hiszik el ezeket az igazságokat, amelyek meggazdagítják egész szellemi életét. Három vagy négyéves gyermeknél megesik, ha véletlenül nincs feszülete vagy szentképe, amely előtt imádkozzék, hogy így szól: «Úgy-e itt is elvégezhetem imámat, ha a kis Jézus képe nincs is itt, mert Ő itt van, mert Ő mindenütt van».

A gyermek könnyen és hamar megbarátkozik a gondolattal és hamar elhiszi, hogy felette állandóan örködik a jó Isten, még édesanyja távollétében is. Egy alig hároméves gyermek, mielőtt torkoskodott volna, odament a feszülethez és így szólt: «Édes Jézuskám! most egy percig ne nézz ide». Gyönyörű példája ez a mindenütt jelenlevő Isten jelenlétében való hitnek!

Mikor az anya helyesnek itéli, a gyermeket el kell vinni a szentmisére, ahol legelőször is megszokja csendben lenni. Hatéves korában már meg lehet magyarázni és meg is érti a szentmise egyes részeit.

A vallásos nevelés koronája, ha a kicsikét a szentáldozáshoz vezetik. Jó és üdvös lesz a szentáldozás, ha ily módon kapja a vallásos nevelést, ha megszokja hibái ellen harcolni, ha jámbor, szeret és megszokta az imádkozást és a lelkiismeretvizsgálatot. Így a gyónás nem fog nehézséget okozni, ha megszokta esténként az édesanya előtt hibáit

bevallani. Az anyának kell elkészítenie a gondos gyónásra, ő keres neki olyan gyóntatót, aki kis gyermekekkel szokott foglalkozni s az gyorsan a legjobb befolyást fogja reá gyakorolni, amit a gyermek szeretettel és tisztelettel fog megköszönni.

Több hónapig kell a gyermeket az első szentáldozás napjára előkészíteni. Az anya a lelkiatyának csak segítségére lehet, hogy a nap fontosságát emelje. De ez a szentáldozás nagy hatással van a kis lélekre: a szentség hatása által jobban megéri a vallás igazságait, erősebb akaratot nyer az erényben való haladásra; gyöngédebb jámborságot az Isten szeretetére.

(Vége köv.)

AZ ÖRÖK SZERETET.

(Auctor beate saeculi.)

Krisztus, világ teremtője,
 Belkünk megváltó Istene,
 Atyád fényéből fény sugar,
 Istentől jött igaz Isten!

Szeretsz, szeretsz... Ez készített
 Halandó testet ölteni,
 Hogy új Ádámként visszaadd,
 Mit az első ellékozott.

Szerelmed az, mely alkotott
 Földet, tengert és csillagot...
 Irgalmazott az ösbűnért
 S letépi bűnbilincseink...

Ne szűnjön meg Szíved soha
 Szeretni minket folytonost.
 E forrásból merítsenek
 A nemzetek bocsánatot.

Azért ütötte át a vas,
 Azért kapott nyílt sebet
 S ömlött belőle vér és víz,
 Hogy folyton mossa szennyjeink'.

Ford. Eöry János.

Megtérés az Oltáregyesület útján.

Igaz történet.

BIFÜRKÉSZHETETLENEK az Isten útjai, az bizonyos. De hogy milyen jószágos atyai szeretettel gondoskodik rólunk, fényesen dokumentálja az alábbi kis történet.

E... városban oltáregyletet alapítottak. A kezdet nehézségeivel küzdöttek ugyan, de buzgó fáradozásukat az eucharisztikus Úr Jézus sok kegyelemmel s nem kevesebb sikerrel gazdagította.

Az alapító úrhölgyek egyike, az én jószágos édesanyám, nagy buzgalmában úgyszólván sorra szedte a város katolikus lakóit. Sorba kopogtatott az ajtókon. Dicséretesen, sok helyütt barátságosan, szívesen fogadták. Nemes lelke megnyilatkozását, buzdító szavait magukévá tették s örömmel csatlakoztak a kibontott zászlóhoz, az eucharisztikus Úr Jézus különös szolgálói, imádói köré. Azonban, sajnos, akadnak olyanok is, kik

kiméletlen szavakkal, izetlen és éretlen megjegyzésekkel illették, fogadták. Jóságos édesanyám ily helyeken bocsánatot kért s a szenvedett szerelmeket az Úr Jézusért készséges lélekkel eltúrve tovább folytatta áldozatos körútját. Ily hősiesség lélek fáradalmait az Úr szép eredménnyel koronázta. Igen sok tagot, hű imádót szerzett a szent Eucharisztianak.

Az évi alamizsnát hosszú évek folyamán egyszerű, de jóindulatú, idős néni szedte össze. Valóságos jóakarattal végezte munkáját, de ügyesség és okosság hiányában olykor-olykor bizony zavart csinált.

A többi között az egyik tag, már nem is tudom, elhalt vagy elköltözött, elég az hozzá, ahogy sem találta. A nyugtát erre egy hasonló nevű úri hölgyhöz vitte el. Ez dacára, hogy a dolog előtte teljesen ismeretlen volt, legnagyobb készséggel fizette ki annak ellenértékét.

A hölgyet erre, mint új tagot az ő bemondása nyomán beírtuk s ő fizette pontosan, hosszú éveken át készségesen a tagdíjat.

Időközben édesanyám súlyosan megbetegedett. Gyógyíthatatlan, kínos kór gyötörte nyolc éven át, míg végre kioltá törekvő, nemes, mélyen vallásos élete fátylóját.

Oltáregyesületi tagjait s azok gondozását drága örökségként csekélységem vette át. Édes, jó anyám áldozatos lelkéből merítve, iparkodtam némileg nyomdokaiba lépni s hűséges terjesztője lenni szeretett oltáregyesületünknek. A többi között legelőször is a tagok imaórájának és egyéb adatainak rendezése került sorra. Az imént említett taghoz, kit eddig nem volt szerencsém ismerhetni, közös ismerősünket küldöttem, sziveskedjék a hiányos adatokat beszoigaltatni.

Igen barátságos választ kaptam. Lakására kérészt, mert súlyos betegségre az ágyhoz köli s személyesen szeretne velem egyet-mást megbeszélni. Beteg oltáregyesületi tagot látogatni legkedvesebb s legszentebb kötelességemnek tartottam s nemsokára rá fel is kerestem lakásán. Kölcsönös bemutatkozás után betegágya mellé helyezkedtem s igazi bensőséges beszélgetésbe elegyedtünk. Azután a hiányos adatokat készséggel, pontosan bemondotta, áldozatos lelke megnyilatkozásakép szeretett egyesületünk céljaira szép pénzösszeget ajándékozott, sőt mi több, még ennél is tovább ment, varrógépjét is felajánlotta, miszerint egyesületi varrodánkban használhatjuk addig, amíg őneki nem lesz rá szüksége, egyben igen kért, hogy mint nagy betegért imádkozzunk érte. Nagylelkű viselkedésén valóban épültem s meghatottan lávoztam betegágya mellől.

Betegsége folyton-folyvást súlyosbodott. Budapestre kórházba viték. Világi ápolónők kezei közé került. Betegsége folytán, azután megápolónői részéről is sokat, sokat szenvedett. Haza, visszakivánkozott. Az orvostanár úgysem tudott rajta segíteni, hazaengedte. Hogy továbbra

gondosabb ápolása legyen, jó férje beadta a helybeli kórházba. Kedves nővérek valóságos angyalai ez intézménynek. Dacára súlyos betegségének, itt mégis csak megnyugodott kissé s megadással tűrte betegségét.

Sajnálkozva említtem egyik ismerősömnek, hogy e kedves tagom mily súlyosan beteg s mennyit szenved. Hogyan, az oltáregyesületi tag? kérdi ismerősöm — hogyan lehetséges ez, hisz az illető úrihölgy református; nincs a mi vallásunkon. Valóban kellemetlenül lepelt meg e különösen szomorú fölfedezés. Mit csináljak, mi tevő legyek? Kitérüljek saját hibáján kívül egy ily nemes, áldozatos, jó lelket az egyesületi tagok névsorából? Más oldalról mérlegelve, meg sehogy sem helyes, hogy egy másvallású, református egyén legyen tagjaink között. Mit tegyek, mi tévő legyek, hogy ez esetben helyesen cselekedjem? . . . Az Úr Jézus pedig mintha azt súgta volna lelkemnek: Várj csak türelmesen, ne tégy előre semmit. És vártam türelmesen, elhallgattam a dolgot s nem szóltam róla ezentúl senkinek.

Az édes Üdvözítő nemsokáig váratott, isteni bölcseségével, irgalmasságával elintézett ez ügyben mindent, de mindent. A dolog így történt.

Oltáregyesületünk e különleges tagja — kinek csak az volt a hibája, hogy nem született a mi vallásunkon — egy szép verőfényes nap délelőttjén, ott a kórágyon kicsi csengetyűnek csengő, bongó, édes, varázsos dallamait hallja a folyosón szobája előtt elhaladni. Mi lehet ez? Halvány sejtelve sem volt, miért csengetnek ezzel a kicsiny csengetyűvel véges-végig a folyosókon?

Kisvártatva kedves nővér lépett be hozzá a szobába. «Kedves nővér — kérdi a beteg szeliden — miért csengettek az imént a folyosón?» «Hja — mond a nővér — nagy urat kísért a csengetyűszó, nagy tiszteletet, imádást parancsoló annak minden kicsi csengő-bongó csöngése. Az Úr Jézust vitte egy beteghez a főtisztelendő úr, a királyok Királyát kísérte az a pici csengő-bongó hangozka.» A kedves nővér, ki ilyen kitünően kínálkozó alkalmat nem igen szeret elmulasztani, imígy folytatta a beszélgetést: «Kedves nagysád! Talán kegyed is óhajtja, hogy az a nagy Úr felkeresse itt e fájdalmas betegségében és megvigasztalja?»

A beteg úrhölgy e szeliden megkereső szavak hallatára nagyon elszomorodott. S miként derűs, napsugaras napon egyszerre beborul az ég, arca szomorúan komolyra változott. És feljajdult benne a lélek, igen bánatos sóhaj szakadt fel kebléből. «Nem lehet — mondotta — nem lehet, hisz nem vagyok katolikus.»

A jó nővér, ki nagy tapasztalata folytán úgy olvasott most e lélekben, mint egy kitárt könyvben, mosolygós, kedves arckifejezéssel magyarázni kezdé a hölgynek, — ki e pillanatokban az isteni kegyelem forró,

lángoló sugarainak hatása alatt állott — hogy ezen a dolgon lehet, nagyon is könnyen lehet segíteni. Megbeszéli majd a főtisztelendő úrral s az áttérés könnyű munkáját elvégezve, fogadhatja majdan ő is az isteni, a drága, a lelket örökké éltető magas Vendéget. A jó lélek e biztatásra telve vágygal, imádatlalt és reménységgel várta a bekövetkezendő kedves napot. S az csakhamar el is érkezett.

A felkelő nap, a jó Isten fényes követe boldogan kandikált be az emlékezetes nap délelőttjén betegünk kórházi ablakán s megaranyozott ott minden zeget, zugot. De im most látja, hogy az isteni Vendég fogadószobáját nemcsak ő igyekszik e nagy napon szépen, kedvesen feldíszíteni. Valaki más is sűrű, forog odabenn. Földi angyal, kedves nővér szorgoskodik a beteg ágya körül, majd szépséges oltárt készít, a feszület illatos, bájos virágok meg pislafényű gyertyák ölelik körül. Ó, de ez csak csekélység a szeretet, imádás és forró vágyakozás ama szépséges koszorújához képest, mellyel a kedves beteg lelki megnyilatkozásai díszítik fel az egyszerű kórházi szobácskát.

És rövid idő múlva felhangzik újból a kicsi csengetyű csilingelő édes, zengzetes szava s jön az Úr és nagy dicsőséggel bevonul a hűség, szerető, kedves lélekbe. Az isteni jó Pásztor elhagyta 99 juhocskáját, hogy felkeresse a századikat, az eltévedt báránykát s vállaira véve, szerető gondoskodással vitte az igaz, szent akolba.

Nemsokára a nagy nap után meglátogattam. Feledve súlyos betegségét, lelke duzzadó életerejében szent öntudattal, boldog gyönyörrel beszélte el csodálatos megtérését. E szent pillanatokban, nem tudom, melyikünk volt boldogabb! Lelkeink «Deo gráciása», fennem örvendező himnusza ott a magasban, az Úristen zsámolya előtt tudta volna csak azt igazában mérlegelni.

A lélek immár készen az isteni menyegzőre. Hófehér menyasszonyi ruháját felöltötte, égő mécsesét kezében tartja, méltán megjelenhet az isteni Vőlegény előtt. S ha testét megölte is a romboló halálos betegség, nemes, áldozatos, megtisztult lelke boldog, kimondhatatlan boldog gyönyörökre ébredett a szép mennyországban...

Férje nagyszabású katolikus temetést rendezett. Ah, de lelki szemem itt nem szomorú temetési aktust, diadalmas, dicsőségteljes menetet láttak. Halotti éneket énekeltek, ámde lelkem a megdicsőült lélekkel egyetemben Hozsannát, Te Deumot zengedezett!

Mily boldogító szent vallásunkban, hogy az édes Jézus a legkisebb jócselekedetünket is ily fejedelmi módon jutalmazza meg.

E kedves lélek apró, cseprő, kis dolgokban volt hűséges s íme a mennyei Jegyes e csekélyke jócselekedeteiért is az örökkévalóság soh'sem hervedő, dicsteljes mirtuskoszorújával koronázta meg.

B. M.

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület programja az 1924. évi októberi Országos Katholikus Nagygyűlés alkalmával.

Október 12-én, vasárnap reggel 8 órakor, közös szentáldozás az Örökimádás-templomban, d. u. 4 órakor részvétel az eucharisztikus körmeneten. Gyülekezés 3 órakor a Bazilikában.

Október 13-án, hétfőn reggel 1/29 órakor főpapi szentmise az Örökimádás-templomban. Pontifikálja Szmrecsányi Lajos egri érsek ónagyméltósága.

10 órakor ugyanott eucharisztikus díszgyűlés, dr. Csernoch János bíboros-hercegprímás őminenciája elnökletével. A díszgyűlés szónokai:

Kriston Endre felszentelt püspök, egri érseki helytartó: «Az Eucharisztia és az Oltáregyesület»-ről,

dr. Szőlgyémy Ferenc ny. Ferencz József-intézeti kormányzó-főigazgató: «Az Eucharisztia és az élet»-ről,

dr. Pataky Arnold apát, egyetemi tanár: «Az Eucharisztia szerepéről a lelkiéletben» mondanak beszédet.

A gyűlés után áldás a legméltóságosabb Oltáriszentséggel. Tartja a bíbornok-hercegprímás.

Este 7-től 8-ig szentóra az Örökimádás-templomban a Legszentebb előtt, a ft. papság és a hívek számára. Dr. Büchner László győri spirituális vezetésével.

Éjjel szentségimádás csendben, zárt ajtók mögött azon nők számára, akik erre okt. 5-től 10-ig Üllői-út 77. sz. alatt jelentkeznek.

A szentségi Jézus vonzzon minél többeket maga köré s akik dicsőségére és imáadására megjelennek, töltsé el őket szent kegyelmével.

* * *

Oltáregyleti gyűléseink októberben szoktak kezdődni. Tekintettel díszgyűlésünkre, a választmányi gyűlés ezúttal elmarad. A terjesztőnői gyűlést azonban okt. 20-án délután 4 órakor megtartjuk.

* * *

Te vagy itt, édes Üdvözítőm, ugyanaz, aki otthon és Budapesten vagy, az én örök jó barátom. Ha veled vagyok, otthon vagyok. Ahol Te vagy, semmi sem idegen. Ha Hozzád imádkozom, ezer és nem tudom hányadszor beszélek veled. Ezért nem idegen számomra e hely; ezért lesz, ha Te is úgy akarsz, a legkedvesebb! S most, hogy először vagyok itt, szívem legszentebb érzelmeivel, hitem minden erejével üdvözöllek és kérek, segíts meg, kísérd áldásoddal minden kötelességszerű munkámat, különösképen pedig azt, amelyiket épen a Te dicsőségedre vállaltam és akarok befejezni, magasztalására az Oltáriszentségnek, amelyben jelen vagy itt és mindenhol s amelyben szent Szíved dobog. Segítsd jó anyámat is, kitől nemsokára megint búcsúzkodnom kell. S akitől az imént vettem búcsút, ó, áldd meg kérek jó barátomat. Ő talán még jobban rászorul a segítségre, mint én; hisz több veszély környezi és fenyegeti, mint engem. Én itthon vagyok, ő meg a messze idegenben.

Így szövődtek Tamásnak imádságos gondolatai és érzelmei, mikor jó darab idő múltán a kápolnába lépett az igazgató úr: Tamást találta ott. Fölcsavarta az egyik oldalfalon a villanylámpát, odaült alája s estéli breviáriumát imádkozta. Mikor végzett vele, odament Tamáshoz, gyöngéden megérintette a vállát s nagy tisztelettel szólt hozzá csendben:

— Azt hiszem, már készen van a vacsora.

Térdet hajtottak s kiléptek a világos folyosóra. Az igazgató karon fogta Tamást, úgy vezette az ebédlő felé s az asztaltársaság érkező tagjainak sorban bemutatta. Valamennyien szívesen fogadták.

Másnap tizenegy órakor fogadta a püspök úr is.

— Nos, doktor úr, mi újság? Milyen jó színben van! Látom, jót tett a vakáció. Használja csak ki ezt az egy hetet, ami még hátra van. Többet nem adhatok, fiam, mert egy kis torlódás van. Tegnap ép ebben az ügyben voltam távol. Az ...y gróf úr a család levéltárának egy részét, amelyik szorosabb vonatkozásban van a püspökséggel s egyes plébániákkal s jobbára csak egyházi ügyeket tartalmaz, átengedte a mi levéltárunknak. Ezt majd rendezni kell; szeretném, ha minél előbb megtörténne. Ha nincs kifogása doktor úrnak, kérem, akkor mához egy hétre legyen szerencsénk.

— Akár holnap, méltóságos uram.

— A lakását már látta?

— Ó, igen. Az igazgató úr megmutatta s tájékoztatott is nagyjában mindenről.

— Akkor úgysis rendben van. A viszontlátásra az ebédnél.

(Folyt. köv.)

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.